

„Den 6te Juni 1870 indlagdes Rekrut af 6te Bataillons 2det Kompagni Nr. 198 Christen Peder Christensen (Husmand i Nørre-Borl ved Ringkjøbing) paa Garnisonshospitalet i Viborg, hvor han blev behandlet af Overlæge Breinholm, indtil Dr. Møller ved Overlægens Afreise til Keiren ved Hald den 14de Juni overtog Sygehuset. Dels paa Grund af, at Sygdommen i den mellemliggende Tid var tiltagen betydeligt, dels paa Grund af, at den fremdeles haardnakket vedblev at holde sig uforandret, fik Dr. Møller den Tro, som dog ikke ses at være bestyrket ved noget under Sagen Dplyst, at Patienten for at opnaa Kaskation, ved kunstige Midler forværrede sin Sygdom, og at han foregav den at være større og smertefuldere, end den virkelig var, hvilken Tro han ligeledes nærrede med Hensyn til andre af de paa Sygehuset henliggende Patienter. Da han derfor, efter i et Par Dage at have gaaet og tænkt paa Midler til at sætte en Stopper derfor, den 24de Juni s. A. om Eftermiddagen i Sygehusets Gaard traf Christensen, som kom gaaende fra Haven, blev han ærgelig og tænkte, at nu var Veiligheden kommen til dels at vise Christensen selv, at han ikke troede paa dennes foregivne store Svagthed, dels at give de andre formentlige Simulanter et affkrækkende Exempel. Han tog da Christensen med ud i Haven og skød ham, uagtet denne kun kunde gaa med Vanskelighed, og hans Sygdom var smertefuld, dels med Hænderne dels med sin Stok med Voldsomhed og trods hans Modstand et Par Gange rundt i Havens Gange og gav ham adskillige alvorlige Slag over Benene med Stoffen for at faae ham raskere affted, og kommanderede ham til endnu engang paa egen Haand til at gaa Haven rundt. Under hele denne Scene var Dr. Møller i en ophidset Tilstand, behreidede Christensen, at han vilde lifte sig fra Tjenesten, erklærede ham for ikke bedre værd end at spytte paa, og truede ham med at skrive hjem til hans Præst, for at denne kunde faae at vide, hvad for en „Skurk“ og „Kjærling“ Christensen var, og bekjendtgjøre i Kirken, hvorledes han vilde lifte sig fra Tjenesten.

For den Christensen saaledes tilføiede Bold, der under Eds Tilbud er bleven bevidnet af navngivne Vidner og erkjendt af Tiltalte ved egen Tilstaaelse, idømte den ved 6te Bataillon i Sagen nedsatte Stabskrigsret ved Dom af 18de August 1870 Corpsslæge S. C. Møller en Straf af Fæstningsarrest af 2den Grad i 1 Maaned, idet Dommen fornemmelig støttedes paa Analogien af Parolfbefaling af 10de Juli 1815, som fastsætter Fæstningsarrest fra 1 til 6 Maaneder for den Officer, der mishandler nogen Undergiven med Stød eller Slag, og endvidere af Subordinations-Anordningen af 27de April 1792 II. §§ 2 og 4, forsaavidt det her forbydes at bruge Skjældsord mod Undergivne.“

Udvalget henholder sig til denne Fremstilling.

Ved de i 1871 optagne, foran refererede Forhør er der nu efter Udvalgets Formenting vakt en stærk Formodning om, at Dr. Møller har — saaledes som ifjor udtaltes af flere Medlemmer i Thinget — modtaget ulovlige Gaver i Anledning af sine Embedsforretninger, men der kan dog neppe siges at foreligge noget fuldt Bevis derfor. Det ligeledes ovenfor omtalte Forhold ved at modtage Betaling for at syne og udstede Attester til Folk, der skulde antages som Stillingmænd i den Bataillon, ved hvilken Dr. Møller var Læge, og bedømmes af en Kommission, hvis eneste lægekyndige Medlem han var, finder Udvalget lidet stemmende med Hensyn til, hvad hans Embedsværdighed krævede, men det maa dog i saa Henseende tilføies, at Bataillonen, der efter de af Udvalget indhentedede Dplysninger har været fuldt bekjendt dermed, ikke har fundet Anledning til at gjøre Indsigelse derimod. Endelig fremgaar det af de foreliggende Dplysninger, at Dr. Møller i det Hele har været ilde lidt og anset for at behandle de under hans Tilsyn værende syge Soldater utilbørligt haardt.

Af Hensyn til det i det Hele om Dr. Møllers Forhold som militær Læge Dplyste formener Udvalget, at der ikke bør tillægges